

Morató Aragonès

L'expansió dels anys 60

La dècada de 1960 és sens dubte l'època en la qual el pintor reusenc assoleix un punt àlgid en la seva carrera, desenvolupant un llenguatge personal amb cromatisme fort i vibrant, de grans contrastos, que sustenta mitjançant la tècnica de la pintura d'espàtula, aconseguint una obra de segell inconfusible

Més que evolució, un trencament

Situant-se al límit de la figuració, sense acabar de renunciar-hi, comença a emprar l'espàtula com a estri principal en detriment del pinzell, que esdevé residual.

L'any 1960 marca el canvi d'un estil que ja estava en transició des de mitjans dels 50 i que amb el viatge a París de 1959 queda definitivament encarrilat i definit.

La seva pintura experimenta un gir de 180 graus. Els canvis, les provatures que li demana el seu esperit de pintor que no s'acomoda al camí fàcil, amb llibertat de plantejaments i d'execució, donaran patrons visuals que causaran un cert escàndol al públic comú, principalment pel que fa a la representació femenina, amb cabells vermells o blaus.

Aquesta evolució estilística és molt celebrada per la crítica degut a la seva elaborada riquesa matèrica i cromàtica. L'afacetament de plànols i masses cromàtiques porten al límit la seva figuració, fent evidents les influències de cubisme i abstracció.

Concursos, premis i viatges

Els anys 60 són una de les èpoques més productives de Morató Aragonès, canviant no només la manera de treballar sinó l'organització de la seva dinàmica vital: redueix la freqüència dels seus constants viatges a l'estranger i intensifica el ritme de treball a l'estudi.

Aquesta és també l'època en què l'artista rep més premis i distincions. Montblanc serà una de les ciutats que més visitarà, participant a les seves Biennals d'Art en diverses ocasions, i on aconseguint el segon premi de pintura l'any 1961 i també el segon premi l'any 1963. Més endavant seguirà la seva vinculació amb les Biennals en qualitat de membre del jurat.

De la seva geometrització arquitectònica i cerebral, ahora intensa i reflexiva, va dir el crític Santos Torroella l'any 1964: "*Morató maneja la espàtula con exquisita sabiduría y de ella extrae sutilezasde todo orden*"